Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 21 september 2017*

”Överklagande – Immaterialrätt – Gemenskapsformgivningar – Förordning (EG) nr 6/2002 – Artikel 5 – Nyhet – Artikel 6 – Särprägel – Artikel 7 – Tillgängliggörande för allmänheten – Artikel 63 – Behörighet för Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) inom ramen för bevisprövningen – Bevisbördan åligger den som ansökt om ogiltighetsförklaring – Krav som har ett samband med återgivningen av den tidigare formgivningen – Formgivning som återger en duschränna – Överklagandenämndens avslag på ansökan om ogiltighetsförklaring”

I de förenade målen C-361/15 P och C-405/15 P,

angående två överklaganden enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 11 juli 2015 respektive den 24 juli 2015,

Easy Sanitary Solutions BV, Oldenzaal (Nederländerna), företrätt av F. Eijsvogels, advocaat (C-361/15 P),

Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO), företrädd av S. Bonne och A. Folliard-Monguiral, båda i egenskap av ombud (C-405/15 P),

klagande,

med stöd av

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, företrätt av J. Kraehling och C. R. Brodie, båda i egenskap av ombud, biträdda av N. Saunders, barrister (C-405/15 P),

intervenient i överklagandet,

i vilket den andra parten är:

Group Nivelles NV, Gingelom (Belgien), företrätt av H. Jonkhout, advocaat,

sökande i första instans

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden T. von Danwitz samt domarna E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe och C. Lycourgos (referent),

generaladvokat: Y. Bot,

* Rättegångsspråk: nederländska.

justitiesekreterare: förste handläggaren L. Hewlett,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 14 december 2016,

och efter att den 1 februari 2017 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Easy Sanitary Solutions BV (nedan kallat ESS) och Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 13 maj 2015, Group Nivelles/harmoniseringskontoret – Easy Sanitary Solutions (duschränna) (T-15/13, nedan kallad den överklagade domen, EU:T:2015:281). Genom denna dom ogiltigförklarade tribunalen EUIPO:s tredje överklagandenämnds beslut av den 4 oktober 2012 (ärende R 2004/2010–3) om ett ogiltighetsförfarande mellan I-Drain BVBA och ESS (nedan kallat det omtvistade beslutet).

Tillämpliga bestämmelser

2 I skäl 12 i rådets förordning (EG) nr 6/2002 av den 12 december 2001 om gemenskapsformgivning (EGT L 3, 2002, s.1) anges att ”[s]kyddet … inte [bör] utsträckas till att omfatta sådana beståndsdelar som inte syns vid en normal användning av en produkt eller sådana detaljer på en sådan del som inte syns när delen är monterad eller som i sig inte uppfyller kraven på nyhet och särprägel. Detaljer i en formgivning som av dessa skäl inte omfattas av skyddet bör därför inte vägas in när en bedömning görs om andra detaljer av formgivningen uppfyller kraven för skydd”.

3 I skäl 14 i förordning nr 6/2002 anges att ”[en] formgivnings särprägel bör bedömas utifrån om det helhetsintryck som en kunnig användare ges vid betraktande av formgivningen tydligt skiljer sig från det han ges av den samlade mängden av redan befintliga formgivningar, med beaktande av arten av den produkt som formgivningen används för eller ingår i och i synnerhet den industrisektor dit den hör samt graden av formgivarens frihet att utveckla formgivningen”.

4 Artikel 3 a i samma förordning har följande lydelse:

”I denna förordning avses med

a) formgivning: en produkts eller en produktdels utseende som beror av detaljer som finns på själva produkten och/eller i produktens ornament och som särskilt kan vara linjer, konturer, färger, form, ytstruktur och/eller material.”

5 I artikel 4 i nämnda förordning, med rubriken ”Skyddskrav”, föreskrivs följande i punkt 1:

”En formgivning skall skyddas som en gemenskapsformgivning i den mån den är ny och särpräglad.”

6 Under rubriken ”Nyhet” föreskrivs följande i artikel 5 i samma förordning:

”1. En formgivning skall betraktas som ny om ingen identisk formgivning har gjorts tillgänglig för allmänheten

a) när det gäller oregistrerade gemenskapsformgivningar, före den dag då den formgivning för vilken skydd begärs, för första gången gjordes tillgänglig för allmänheten,

b) när det gäller registrerade gemenskapsformgivningar, före den dag då en ansökan om registrering lämnades in avseende den formgivning för vilken skydd begärs eller, om prioritet åberopas, före den dag från vilken prioritet räknas.

2. Formgivningar skall betraktas som identiska om deras utseende endast skiljer sig åt på oväsentliga punkter.”

7 I artikel 6 i förordning nr 6/2002, med rubriken ”Särprägel”, anges följande:

”1. En formgivning skall anses ha särprägel om det helhetsintryck som en kunnig användare får av formgivningen, skiljer sig från det helhetsintryck en sådan användare får av en formgivning som har gjorts tillgänglig för allmänheten

a) när det gäller oregistrerade gemenskapsformgivningar, före den dag då den formgivning för vilken skydd begärs, för första gången gjordes tillgänglig för allmänheten,

b) när det gäller registrerade gemenskapsformgivningar, före den dag då en ansökan om registrering lämnades in eller, om prioritet åberopas, före den dag från vilken prioritet räknas.

2. Vid prövning av en formgivnings särprägel skall den grad av frihet formgivaren har haft vid utvecklingen av formgivningen beaktas.”

8 Artikel 7 i samma förordning har rubriken ”Offentliggörande”. I artikel 7.1 föreskrivs följande:

”Vid tillämpning av artiklarna 5 och 6 gäller att en formgivning skall anses ha gjorts tillgänglig för allmänheten om den har offentliggjorts i samband med registrering eller på annat sätt, eller förevisats, använts i yrkesmässig verksamhet eller blivit känd på annat sätt före den dag som avses i artikel 5.1 a och artikel 6.1 a eller artikel 5.1 b och artikel 6.1 b, utom i de fall då dessa omständigheter inte rimligen kunde ha blivit kända vid normal yrkesmässig verksamhet i kretsar inom den berörda sektorn inom gemenskapen. Formgivningen skall emellertid inte anses ha gjorts tillgänglig för allmänheten endast på grund av att den visats för annan efter en uttalad eller tyst överenskommelse om konfidentialitet.”

9 Artikel 10 i nämnda förordning har följande lydelse:

”1. En gemenskapsformgivnings skyddsomfång skall omfatta varje formgivning som inte ger en kunnig användare ett annat helhetsintryck.

2. Vid prövning av skyddsomfånget skall hänsyn tas till den grad av frihet formgivaren har haft vid utvecklingen av formgivningen.”

10 Under rubriken ”Rättigheter knutna till gemenskapsformgivningar” anges följande i punkt 1 i artikel 19 i samma förordning:

”En registrerad gemenskapsformgivning skall ge innehavaren ensamrätt att använda den och att hindra tredje man från att utan hans samtycke använda den. Med användning enligt denna bestämmelse avses särskilt att tillverka, bjuda ut, släppa ut på marknaden, importera, exportera eller använda en produkt som formgivningen ingår i eller används för eller att lagerhålla en sådan produkt för sådana ändamål.”

11 I artikel 25.1 b i förordning nr 6/2002 anges att ”[e]n gemenskapsformgivning får förklaras ogiltig endast om … formgivningen inte uppfyller kraven i artiklarna 4-[9] i förordningen”.

12 I artikel 36, med rubriken ”Krav på ansökan”, i samma förordning anges följande i punkterna 2 och 6:

”2. Ansökan skall vidare innehålla uppgifter om de produkter som formgivningen är avsedd att ingå i eller användas för.

…

6. De uppgifter som avses i punkt 2 … skall inte påverka formgivningens skyddsomfång som sådant.”

13 I artikel 52.1 i förordning nr 6/2002 föreskrivs att med förbehåll för artikel 25.2-5 får varje fysisk eller juridisk person eller en offentlig myndighet, som har befogenhet till detta, till EUIPO lämna in en ansökan om ogiltigförklaring av en registrerad gemenskapsformgivning.

14 I artikel 53.1 avseende prövningen av ansökan om ogiltighetsförklaring i samma förordning anges att om EUIPO finner att en ansökan om ogiltighetsförklaring kan tas upp till prövning, ska EUIPO pröva om de ogiltighetsgrunder som avses i artikel 25 hindrar bibehållandet av den registrerade gemenskapsformgivningen. I artikel 53.2 i samma förordning ska EUIPO, vid sin prövning av ansökan, som ska utföras i enlighet med kommissionens förordning (EG) nr 2245/2002 av den 21 oktober 2002 om tillämpning av förordning nr 6/2002 (EGT L 341, 2002, s. 28), vid behov anmoda parterna att, inom en tidsfrist som EUIPO bestämmer, yttra sig över meddelanden från de andra parterna eller från EUIPO självt.

15 I artikel 61 i förordning nr 6/2002 föreskrivs följande:

”1. Överklagandenämndens beslut får överklagas hos Europeiska gemenskapernas domstol.

2. Talan får grundas på bristande behörighet eller på åsidosättande av väsentliga formföreskrifter av fördraget, av denna förordning eller av någon rättsregel som gäller deras tillämpning eller på maktmissbruk.

3. Europeiska gemenskapernas domstol skall vara behörig att upphäva eller ändra ett överklagat beslut.

…

6. [EUIPO] skall vidta de åtgärder som krävs för att följa domen från Europeiska gemenskapernas domstol.”

16 Enligt artikel 63.1 i samma förordning ska ”[i] samband med förfaranden vid [EUIPO] … [den myndigheten] på eget initiativ pröva sakförhållandena. I ärenden om ogiltigförklaring skall dock prövningen vara begränsad till vad parterna åberopat och yrkat”.

17 Enligt artikel 65.1 i samma förordning får EUIPO i samband med varje förfarande använda sig av bevismedel och bland annat höra parter och vittnen, inhämta upplysningar och begära att handlingar och bevis företes. Den har även möjlighet att begära in ett sakkunnigutlåtande.

18 I artikel 28.1 b v) och vi) i förordning nr 2245/2002 föreskrivs följande:

”1. En ansökan till [EUIPO]om ogiltigförklaring enligt artikel 52 i förordning [nr 6/2002] skall innehålla följande:

…

b) Beträffande grunderna för ansökan:

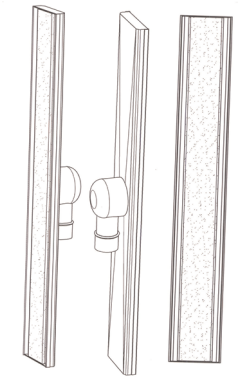
…

v) om grunden för ogiltighet är att den registrerade gemenskapsformgivningen inte uppfyller kraven i artiklarna 5 och 6 i förordning [nr 6/2002], uppgifter om och återgivning av de tidigare formgivningar som kan utgöra ett hinder för den registrerade gemenskapsformgivningens nyhet och särprägel, samt handlingar som styrker existensen av dessa tidigare formgivningar,

vi) uppgifter om de fakta, bevis och skäl som framförs till stöd för dessa grunder.”

Bakgrund till tvisterna

19 Den 28 november 2003 ingav ESS en ansökan om registrering av en gemenskapsformgivning till EUIPO i enlighet med förordning nr 6/2002. Registreringsansökan avsåg följande formgivning:

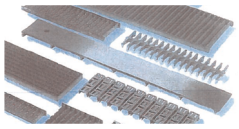

20 Den omstridda formgivningen registrerades som gemenskapsformgivning under nummer 000107834–0025 och offentliggjordes i *Bulletinen för gemenskapsformgivningar* nr 19/2004 av den 9 mars 2004. Av registreringen följer att formgivningen avser ett ”duschavlopp (shower drain)”.

21 Den 31 mars 2009 förnyades registreringen av den omstridda formgivningen. Den förnyade registreringen offentliggjordes i *Bulletinen för gemenskapsformgivningar* nr 61/2009 av den 2 april 2009.

22 Den 3 september 2009 ingav I-Drain, som ersatt Group Nivelles NV, en ansökan om ogiltighetsförklaring av den omstridda formgivningen i enlighet med artikel 52 i förordning nr 6/2002. Till stöd för ansökan gjorde bolaget gällande den ogiltighetsgrund som avses i artikel 25.1 b i den förordningen, det vill säga att formgivningen inte uppfyller kraven i artiklarna 4–9 i nämnda förordning. Såsom följer av artikel 4.1 i förordning nr 6/2002 uppställs bland annat ett krav på att formgivningen ska vara ny (i den mening som avses i artikel 5 i nämnda förordning) och ett krav på att den ska ha särprägel (i den mening som avses i artikel 6 i samma förordning) vid den tidpunkt då formgivningen gjordes tillgänglig för allmänheten, vilket fastställs enligt artikel 7 i samma förordning.

23 I-Drain ingav till stöd för sin ansökan om ogiltighetsförklaring bland annat utdrag ur två produktkataloger från företaget Blücher (nedan kallade Blücher-katalogerna). Blücher-katalogerna innehöll bland annat följande bild:

24 Genom beslut av den 23 september 2010 förklarade EUIPO:s annulleringsenhet att den omstridda formgivningen var ogiltig. Med andra ord bifölls den ansökan om ogiltighetsförklaring som I-Drain hade ingett.

25 Annulleringsenheten vid EUIPO angav i punkt 3 i det beslutet att det tydligt framgick av I-Drains argument att dess ansökan om ogiltighetsförklaring grundades på påståendet att kraven på att den omstridda gemenskapsformgivningen ska vara ny och ha särprägel inte var uppfyllda. I punkt 15 i nämnda beslut slog EUIPO:s annulleringsenhet fast att formgivningen avsåg en platta, en vattenlåsinsats och ett duschavlopp, i snäv bemärkelse, och att den enda synliga delen av formgivningen var ovansidan av nämnda platta. I punkt 19 i beslutet från EUIPO:s annulleringsenhet angavs att plattan var identisk med den platta som återfinns i mitten av den bild som återges i punkt 23 i förevarande dom och den omstridda formgivningen kunde därför inte betraktas som ny i förhållande till den formgivning som återfinns i denna handling. Dessutom godtog inte EUIPO:s annulleringsenhet, i punkt 20 i sitt beslut, ESS:s argument att den platta som återfinns i mitten av den bild som återges i punkt 23 i förevarande dom används i en annan miljö än den miljö som den produkt som den omstridda formgivningen avser var avsedd att användas i. Enligt annulleringsenheten utgör inte användningen av den produkt som formgivningen ingår i en del av dess utseende och följaktligen har skillnaden inte någon inverkan på jämförelsen av de båda motstående formgivningarna.

26 Den 15 oktober 2010 överklagade ESS beslutet från EUIPO:s annulleringsenhet med stöd av artiklarna 55–60 i förordning nr 6/2002.

27 Genom det omtvistade beslutet upphävde EUIPO:s tredje överklagandenämnd annulleringsenhetens beslut av den 23 september 2010. Överklagandenämnden fann, i punkterna 31–33 i det omtvistade beslutet, till skillnad från EUIPO:s annulleringsenhet, att den omstridda gemenskapsformgivningen skulle betraktas som ny i den mening som avses i artikel 5 i förordning nr 6/2002. Enligt överklagandenämnden var nämnda gemenskapsformgivning inte identisk med den platta som återfinns i mitten av den bild som återges i punkt 23 i förevarande dom, utan det förelåg skillnader dem emellan som vare sig var ”minimala” eller ”svåra att bedöma på ett objektivt sätt”. Skillnaderna kunde således inte anses vara obetydliga. EUIPO:s överklagandenämnd återförvisade ärendet till EUIPO:s annulleringsenhet ”för vidare handläggning av ansökan om ogiltighetsförklaring med stöd av artikel 25.1 b jämförd med [artikel 4.1 och artikel 6]” i förordning nr 6/2002.

Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen

28 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 7 januari 2013 väckte Group Nivelles talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet.

29 I sin svarsinlaga, som inkom till tribunalens kansli den 15 juli 2013, yrkade ESS, i dess egenskap av intervenient, ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet av ett annat skäl än de som hade anförts i ansökan om ogiltighetsförklaring.

30 Group Nivelles åberopade en enda grund till stöd för sin talan, nämligen att EUIPO:s tredje överklagandenämnd hade gjort sig skyldig till en felaktig bedömning vid jämförelsen av den omstridda formgivningen och de tidigare formgivningar som Group Nivelles hade åberopat till stöd för sin ansökan om ogiltighetsförklaring. Enligt Group Nivelles hade denna felaktiga bedömning lett till att EUIPO:s tredje överklagandenämnd drog den felaktiga slutsatsen att den omstridda formgivningen kunde betraktas som ny i den mening som avses i artikel 5 i förordning nr 6/2002.

31 Till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet av ett annat skäl än de som anförts av Group Nivelles, har ESS gjort gällande att EUIPO:s tredje överklagandenämnd åsidosatte väsentliga formföreskrifter när den i punkt 31 i det omtvistade beslutet angav att den bild som återgetts i punkt 23 i förevarande dom avser ett mycket enkelt och rektangulärt duschavlopp som består av en täckande platta med ett hål. Enligt ESS är den slutsatsen oförenlig med parternas påståenden under förfarandet vid EUIPO och har inte motiverats, vilket innebär att det omtvistade beslutet inte är tillräckligt begripligt.

32 Tribunalen fann i den överklagade domen att talan skulle bifallas både på den enda grund som hade åberopats av Group Nivelles och på den grund som ESS hade åberopat, och ogiltigförklarade följaktligen det omtvistade beslutet. Däremot ogillade tribunalen Group Nivelles yrkande att beslutet skulle ändras.

Parternas yrkanden och förfarandet vid domstolen

33 ESS har genom sitt överklagande i mål C-361/15 P yrkat att domstolen ska

– delvis upphäva den överklagade domen, och

– förplikta den part som tappat målet att ersätta rättegångskostnaderna.

34 EUIPO har i sin svarsskrivelse i mål C-361/15 P yrkat att domstolen ska

– ogilla överklagandet, och

– förplikta klaganden att ersätta de rättegångskostnader som uppkommit för EUIPO.

35 Group Nivelles har i sin svarsskrivelse i mål C-361/15 P yrkat att domstolen ska

– ogilla överklagandet, och

– förplikta klaganden att ersätta de rättegångskostnader som har uppkommit för Group Nivelles.

36 EUIPO har i sitt överklagande i mål C-405/15 P yrkat att domstolen ska

– upphäva den överklagade domen, och

– förplikta Group Nivelles och ESS att ersätta de rättegångskostnader som har uppkommit för EUIPO.

37 ESS har genom sin svarsskrivelse i mål C-405/15 P yrkat att domstolen ska

– bifalla överklagandet såvitt avser EUIPO:s båda första grunder och förplikta Group Nivelles att ersätta EUIPO:s rättegångskostnader, och

– ogilla överklagandet såvitt avser EUIPO:s tredje grund och förplikta EUIPO att ersätta de kostnader som uppkommit för ESS med anledning av denna grund.

38 Group Nivelles har i sin svarsskrivelse i mål C-405/15 P yrkat att domstolen ska

– ogilla överklagandet, och

– förplikta EUIPO att ersätta de rättegångskostnader som har uppkommit för Group Nivelles.

39 Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland har genom sin interventionsinlaga i mål C-405/15 P yrkat att domstolen ska

– upphäva den överklagade domen, och

– fastställa att EUIPO ska bära sina egna rättegångskostnader.

40 Genom beslut av domstolens ordförande den 8 juni 2016 förenades målen C-361/15 P och C-405/15 P vad gäller det muntliga förfarandet och domen.

Prövning av överklagandena

EUIPO:s första och andra grund avseende åsidosättande av artiklarna 63.1 och 25.1 b i förordning nr 6/2002 jämförda med artikel 5 i samma förordning

41 Med beaktande av sambandet mellan EUIPO:s första och andra grund ska dessa grunder prövas tillsammans.

Parternas argument

42 EUIPO har för det första gjort gällande att tribunalen, i punkterna 74 och 79 i den överklagade domen, åsidosatte artikel 63.1 i förordning nr 6/2002 och i synnerhet de principer som bör gälla för bevisbörda och bevisning i ett mål som rör ogiltighetsförklaring av en registrerad gemenskapsformgivning, genom att kräva att EUIPO ska söka efter den eller de relevanta formgivningarna i diverse utdrag ur kataloger som bifogats ansökan om ogiltighetsförklaring.

43 Av artikel 63.1 i nämnda förordning följer en tydlig rollfördelning mellan EUIPO och den som ansöker om ogiltighetsförklaring inom ramen för förfaranden för ogiltighetsförklaring enligt artiklarna 5 och 6 i förordning nr 6/2002. Detsamma följer dessutom av ordalydelsen av artikel 28.1 b v) och vi) i förordning nr 2245/2002.

44 Den som ansöker om ogiltighetsförklaring är skyldig att exakt ange vilka tidigare formgivningar som är relevanta genom att förebringa återgivningar av de formgivningarna samt bevis för att de existerar. Därutöver krävs att det visas att nämnda tidigare formgivningar har gjorts tillgängliga för allmänheten i den mening som avses i artikel 7 i förordning nr 6/2002. EUIPO kan endast pröva ansökan om ogiltighetsförklaring på grundval av faktiska omständigheter, bevisning, argument och synpunkter som avgetts av den som ansöker om ogiltighetsförklaring. EUIPO saknar rätt att i nämnda sökandes ställe ombesörja bevisupptagning och att undersöka vilken tidigare formgivning som är relevant bland dem som återges i de handlingar som förebringats.

45 EUIPO anser att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den i punkterna 74 och 84 i den överklagade domen fann att EUIPO inte hade bedömt den tidigare formgivningen i fråga på rätt sätt och att nämnda formgivning utgjordes av ”hela [den] duschbrunn … som företaget Blücher tillhandahåller och som åberopats som stöd för ansökan om ogiltighetsförklaring”.

46 Enligt EUIPO följer det av förfarandet rörande ansökan om ogiltighetsförklaring och de yttranden som Group Nivelles avgett vid tribunalen att det bolaget, såsom tidigare formgivning, endast åberopade den täckande platta som tillhandahålls såväl av företaget Blücher som av andra företag och inte duschbrunnen i dess helhet. EUIPO har angett att Group Nivelles hänvisade till duschbrunnen i dess helhet först i samband med att ansökan ingavs till tribunalen, det vill säga för sent.

47 Tribunalen slog i punkt 79 i den överklagade domen fast att EUIPO hade att jämföra formgivningen i fråga med hela den duschbrunn som företaget Blücher tillhandahåller. Därigenom sökte tribunalen på eget initiativ efter den duschbrunn som den ansåg vara mest relevant i de kataloger som Group Nivelles tillhandahållit och åsidosatte således artikel 63.1 i förordning nr 6/2002.

48 EUIPO har som andra grund gjort gällande att tribunalen, i punkterna 77 och 78 i den överklagade domen, åsidosatte de i artikel 5 i förordning nr 6/2002 angivna principerna för bedömning av huruvida en gemenskapsformgivning kan betraktas som ny, genom att ålägga EUIPO en skyldighet att kombinera de olika beståndsdelarna i en formgivning, vilka tillgängliggjorts separat.

49 Enligt EUIPO har domstolen redan i dom av den 19 juni 2014, Karen Millen Fashions (C-345/13, EU:C:2014:2013, punkt 26) slagit fast att såvitt avser prövningen av om en formgivning har särprägel i den mening som avses i artikel 6 i förordning nr 6/2002, kan den formgivningen jämföras med individualiserade och bestämda formgivningar, och inte med en samling specifika beståndsdelar eller delar av tidigare formgivningar. Samma bedömning ska göras med avseende på prövningen av om en formgivning ska betraktas som ny i den mening som avses i artikel 5 i samma förordning.

50 Det förhållandet att de olika beståndsdelarna i en formgivning, vilka tillgängliggjorts separat, är avsedda att användas tillsammans föranleder enligt EUIPO ingen annan bedömning. Formgivningens utseende kan härledas genom att kombinera dessa olika beståndsdelar, men det utseendet skulle vara hypotetiskt eller, under alla omständigheter, föremål för betydande approximationer. Detta omöjliggör en jämförande bedömning av om formgivningen ska betraktas som ny enligt artikel 5 i förordning nr 6/2002. EUIPO anser att de olika särdragen hos den tidigare formgivningen, i förevarande mål, inte kan fastställas med tillräcklig precision och att kombinationen av olika beståndsdelar som är avsedda att användas tillsammans kräver att man försöker rekonstruera formgivningen, vilket ger ett hypotetiskt resultat.

51 EUIPO har tillagt att tribunalen, i punkterna 68 och 76 i den överklagade domen, underkände dessa argument då de grundar sig på antagandet att parterna inte har förebringat någon bild som visar den täckande plattan och vattenlåsinsatsen. Enligt tribunalen är detta antagande felaktigt. EUIPO anser emellertid att tribunalens bedömning grundas på en missuppfattning av de faktiska omständigheterna, vilket följer av en jämförelse av de illustrationer som tribunalen hänför sig till i den överklagade domen.

52 ESS har anslutit sig till de argument som EUIPO har framfört och anser att överklagandet kan vinna bifall såvitt avser den första och den andra grunden.

53 Group Nivelles har däremot ifrågasatt EUIPO:s argument och föreslår således att domstolen ska fastställa att överklagandet inte kan vinna bifall på den första och den andra grunden.

Domstolens bedömning

54 EUIPO har genom den första och den andra grunden i huvudsak ifrågasatt tribunalens bedömning i punkterna 77–79 och 84 i den överklagade domen.

55 EUIPO har gjort gällande att tribunalen åsidosatte artikel 63.1 i förordning nr 6/2002 och i synnerhet de principer som bör gälla för bevisbörda och bevisning i ett ärende om ogiltighetsförklaring av en registrerad formgivning. Enligt EUIPO åsidosatte tribunalen vidare artikel 5 i samma förordning, bland annat bestämmelserna om bedömningen av om en gemenskapsformgivning ska betraktas som ny, när den fann att EUIPO var skyldig att kombinera de olika beståndsdelarna i en formgivning, vilka tillgängliggjorts för allmänheten separat i olika utdrag ur kataloger som bifogats ansökan om ogiltighetsförklaring, i syfte att erhålla en fullständig bild av den tidigare formgivningen.

56 Vad beträffar bevisupptagning ska det erinras om att det i artikel 63.1 första meningen i förordning nr 6/2002 föreskrivs att EUIPO i samband med förfarandet på eget initiativ ska pröva sakförhållandena. I den andra meningen i samma bestämmelse preciseras dock att prövningen, i ärenden om ogiltighetsförklaring, ska vara begränsad till vad parterna åberopat och yrkat.

57 I förevarande fall följer det av punkt 22 i förevarande dom att Group Nivelles har ingett en ansökan om ogiltighetsförklaring av den omstridda formgivningen i enlighet med artikel 52 i förordning nr 6/2002 och har gjort gällande den ogiltighetsgrund som avses i artikel 25.1 b i den förordningen.

58 I artikel 28.1 b v) i förordning nr 2245/2002 föreskrivs att om grunden för ogiltighet är att den registrerade gemenskapsformgivningen inte uppfyller kraven i artiklarna 5 och 6 i förordning nr 6/2002, ska ansökan om ogiltighetsförklaring innehålla uppgifter om och återgivning av de tidigare formgivningar som kan utgöra ett hinder för den registrerade gemenskapsformgivningens nyhet och särprägel, samt handlingar som styrker existensen av dessa tidigare formgivningar.

59 Vidare följer det, såvitt avser en ansökan om ogiltighetsförklaring som grundas på artikel 25 i förordning nr 6/2002, av artikel 52.1 och 52.2 samt av artikel 53.1 och 53.2 i samma förordning att det inte ankommer på EUIPO eller på tribunalen utan på den sökande som gör gällande en sådan ogiltighetsgrund som avses i artikel 25.1 b i samma förordning att tillhandahålla uppgifter som visar att det är motiverat att tillämpa den grunden (se, analogt, beslut av den 17 juli 2014, Kastenholz/harmoniseringskontoret, C-435/13 P, ej publicerat, EU:C:2014:2124, punkt 55).

60 När den som ansöker om ogiltighetsförklaring gör gällande den ogiltighetsgrund som avses i artikel 25.1 b i förordning nr 6/2002, ankommer det på denne att tillhandahålla uppgifter som visar att den omstridda formgivningen inte uppfyller kraven i artiklarna 4–9 i nämnda förordning.

61 Dessutom, vad beträffar påståendet att artikel 5 i förordning nr 6/2002 åsidosatts, ska det tilläggas att genom att det för att en formgivning ska betraktas som ny uppställs ett krav på att ”ingen identisk formgivning [ska ha] gjorts tillgänglig för allmänheten”, ska bedömningen av om en formgivning ska betraktas som ny göras i jämförelse med en eller flera specifika, individualiserade, bestämda och identifierade formgivningar bland samtliga de formgivningar som tidigare har gjorts tillgängliga för allmänheten (se, analogt, beträffande artikel 6 i förordning nr 6/2002, dom av den 19 juni 2014, Karen Millen Fashions, C-345/13, EU:C:2014:2013, punkt 25).

62 Domstolen erinrar härvidlag om att enligt artikel 3 a i samma förordning avses med en formgivning ”en produkts eller en produktdels utseende som beror av detaljer som finns på själva produkten och/eller i produktens ornament och som särskilt kan vara linjer, konturer, färger, form, ytstruktur och/eller material”. Härav följer att inom ramen för regelsystemet i förordning nr 6/2002 är utseendet av avgörande betydelse för en formgivning.

63 Således är det en grundläggande förutsättning för skydd att en detalj i en formgivning är synlig. Såsom anges i skäl 12 i förordning nr 6/2002 bör skyddet för en formgivning inte utsträckas till att omfatta sådana beståndsdelar som inte syns vid en normal användning av en produkt eller sådana detaljer på en sådan del som inte syns när delen är monterad eller som i sig inte uppfyller kraven på nyhet och särprägel. Detaljer i en formgivning som av dessa skäl inte omfattas av skyddet bör därför inte vägas in när en bedömning görs om andra detaljer av formgivningen uppfyller kraven för skydd.

64 Av ovanstående överväganden följer, i likhet med vad generaladvokaten i huvudsak angav i punkterna 147 och 149 i sitt förslag till avgörande, att det är nödvändigt att EUIPO:s instanser har tillgång till en bild av den tidigare formgivningen som ska göra det möjligt att utröna hur den produkt i vilken formgivningen ingår ser ut som en slutlig helhet och att säkert och exakt identifiera den tidigare formgivningen, så att de i enlighet med artiklarna 5–7 i förordning nr 6/2002 kan bedöma huruvida den omstridda formgivningen är ny och särpräglad och vidta den jämförelse av formgivningarna i fråga som är nödvändig för bedömningen. Det är uppenbart att prövningen av huruvida den omtvistade formgivningen faktiskt inte är ny eller saknar särprägel kräver tillgång till en precis och bestämd tidigare formgivning.

65 Härav följer, även med beaktande av de överväganden som återfinns i punkterna 58–64 i förevarande dom, att det ankommer på den part som ingett en ansökan om ogiltighetsförklaring att tillhandahålla EUIPO nödvändiga uppgifter och särskilt att exakt och fullständigt identifiera och återge den påstått tidigare formgivningen, i syfte att visa att den omstridda formgivningen inte kan vara föremål för en giltig registrering.

66 I förevarande mål följer det särskilt av punkterna 64, 65 och 79 i den överklagade domen – och det har inom ramen för förevarande överklaganden inte påståtts ha förekommit någon missuppfattning härvidlag – att Group Nivelles i sin ansökan om ogiltighetsförklaring vid EUIPO:s instanser inte har ingett någon fullständig återgivning av den påstått tidigare formgivningen.

67 I punkt 79 i den överklagade domen angav tribunalen emellertid att det – i den mån som det tydligt framgår av Blücher-katalogerna att den täckande platta som återfinns i mitten av den bild som återgetts i punkt 23 i förevarande dom är avsedd att kombineras med vattenlåsinsatser och utlopp som företaget Blücher tillhandahåller och som även de återfinns i samma kataloger i syfte att bilda en komplett duschbrunn – ankom på EUIPO, vid bedömningen av om den omstridda formgivningen ska betraktas som ny, att jämföra den formgivningen bland annat med en duschbrunn som består av den aktuella täckande plattan kombinerad med andra duschbrunnsbeståndsdelar som företaget Blücher tillhandahåller.

68 Härigenom slog tribunalen fast att det ankommer på EUIPO att, inom ramen för den jämförelse av de berörda formgivningarna som den har att göra för att bedöma om den omstridda formgivningen ska betraktas som ny i den mening som avses i artikel 5 i förordning nr 6/2002, kombinera de olika beståndsdelarna hos en eller flera tidigare formgivningar i syfte att få en fullständig bild av hur den formgivningen ser ut, även om den som ansökt om ogiltighetsförklaring inte återgett sistnämnda formgivning i dess helhet.

69 Det kan emellertid inte krävas av EUIPO att den myndigheten, bland annat inom ramen för bedömningen av om den omstridda formgivningen ska betraktas som ny, ska kombinera de olika beståndsdelarna hos den tidigare formgivningen. Det ankommer nämligen på den som ansöker om ogiltighetsförklaring att förebringa en fullständig återgivning av nämnda tidigare formgivning. Att kombinera de olika beståndsdelarna är dessutom, såsom generaladvokaten angett i punkt 152 i sitt förslag till avgörande, en bristfällig lösning såtillvida att den med nödvändighet skulle innebära approximationer.

70 Under dessa omständigheter, vilket EUIPO med rätta anfört och till skillnad från vad tribunalen slog fast i punkt 78 i den överklagade domen, är den omständigheten att den omstridda formgivningen endast består av en kombination av formgivningar som redan gjorts tillgängliga för allmänheten och med avseende på vilka det redan har angetts att de är avsedda att användas tillsammans, inte relevant vid prövningen av om formgivningen ska betraktas som ny i den mening som avses i artikel 5 i förordning nr 6/2002, om inte den påstått tidigare formgivningen angetts och återgetts på ett fullständigt sätt.

71 Det ska härvidlag tilläggas att den omständigheten, som tribunalen framhöll i punkt 68 i den överklagade domen, att ESS, som var intervenient i förfarandet vid tribunalen, förebringat utdrag ur en katalog från företaget Blücher som skiljer sig från dem som Group Nivelles inkommit med i sin ansökan om ogiltighetsförklaring – utdrag som innehöll en bild av en täckande platta såsom den som återfinns i mitten av den bild som återgetts i punkt 23 i förevarande dom, som placerats på en vattenlåsinsats med ett utlopp på undersidan – inte kan anses uppväga avsaknaden av en exakt angivelse eller återgivning av den tidigare formgivning som Group Nivelles gjort gällande. Även om EUIPO hade möjlighet att beakta en sådan omständighet i samband med bevisupptagningen, på grundval av artikel 65.1 i förordning nr 6/2002, ankom det emellertid inte på EUIPO att kombinera de olika beståndsdelarna i en eller flera formgivningar, vilka tillgängliggjorts för allmänheten separat i olika utdrag ur kataloger som bifogats ansökan om ogiltighetsförklaring, i syfte att erhålla en fullständig bild av den tidigare formgivningen. Det saknas således anledning att pröva EUIPO:s argument att de faktiska omständigheterna i punkterna 68 och 76 i den överklagade domen missuppfattats. Det räcker nämligen att konstatera att tribunalen i den domen inte alls har angett att den bild som ESS har förebringat utgör en fullständig bild av just den tidigare formgivningen, vilken Group Nivelles har påstått vara en tidigare formgivning.

72 Av det ovanstående följer att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning i punkterna 77–79 och 84 i den överklagade domen när den slog fast att EUIPO, i samband med bedömningen av om den omstridda formgivningen skulle betraktas som ny, var skyldig att kombinera olika beståndsdelar av en eller flera tidigare formgivningar som återfinns i olika utdrag ur Blücherkatalogerna som bifogats ansökan om ogiltighetsförklaring, i ett sådant fall där den som ansökt om ogiltighetsförklaring inte hade återgett hela den formgivning som den påstått skulle utgöra en tidigare formgivning.

73 Det framgår emellertid av domstolens praxis att den omständigheten att tribunalen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning inte är av sådan beskaffenhet att den överklagade domen ska upphävas i den mån domslutet visar sig vara riktigt enligt andra rättsliga överväganden (se dom av den 18 juli 2013, FIFA/kommissionen, C-204/11 P, EU:C:2013:477, punkt 43, och dom av den 11 maj 2017, Dyson/kommissionen, C-44/16 P, EU:C:2017:357, punkt 55).

74 Domstolen framhåller härvidlag att domslutet i den överklagade domen är riktigt, i den del som det omtvistade beslutet ogiltigförklaras. Det följer nämligen bland annat av punkt 67 i den överklagade domen att den tidigare formgivning som Group Nivelles åberopat vid EUIPO var en fullständig duschbrunn som tillhandahålls av företaget Blücher. Eftersom EUIPO inte har påstått att det förekommit någon missuppfattning i det avseendet, kan EUIPO inte vinna framgång med sitt argument att Group Nivelles åberopat den fullständiga duschbrunnen först i samband med att talan väcktes vid tribunalen.

75 Det har i punkt 70 i förevarande dom erinrats om att det följer av punkterna 64, 65 och 79 i den överklagade domen att Group Nivelles i sin ansökan om ogiltighetsförklaring vid EUIPO:s instanser emellertid inte har ingett någon fullständig återgivning av nämnda formgivning.

76 EUIPO:s tredje överklagandenämnd prövade i det omtvistade beslutet trots detta om den omstridda formgivningen skulle betraktas som ny och jämförde den därvid med den täckande platta som Group Nivelles återgett till stöd för sin ansökan om ogiltighetsförklaring och som återfinns i mitten av den

bild som återgetts i punkt 23 i förevarande dom. Nämnda täckande platta utgjorde inte den tidigare formgivning som Group Nivelles gjort gällande. Härav följer att EUIPO:s tredje överklagandenämnd, när den i punkt 31 i det omtvistade beslutet angav att ”den tidigare formgivningen avsåg ett duschavlopp av ett mycket enkelt slag som är rektangulärt och består av en täckande platta med ett hål i”, antog det omtvistade beslutet på felaktiga grunder, vilket räcker för att motivera tribunalens beslut att ogiltigförklara det beslutet.

77 Av det ovanstående följer att tribunalens felaktiga rättstillämpning, såsom följer av punkt 72 i förevarande dom, inte är av sådan beskaffenhet att den överklagade domen ska upphävas, eftersom domslutet har visat sig vara riktigt enligt andra rättsliga överväganden. Följaktligen kan överklagandet inte vinna bifall på den första och den andra grunden som EUIPO har gjort gällande, eftersom dessa grunder saknar verkan.

ESS första grund avseende åsidosättande, i punkterna 115–123 i den överklagade domen, av artikel 25.1 b i förordning nr 6/2002 jämförd med artiklarna 5 och 7.1 i samma förordning, samt artiklarna 10, 19 och 36.6 i nämnda förordning

Parternas argument

78 ESS har genom den första grunden för det första gjort gällande att tribunalen åsidosatte artikel 25.1 b i förordning nr 6/2002 jämförd med artikel 7.1 i samma förordning genom att slå fast att en tidigare formgivning som ingår i eller används för en annan produkt än den som den senare formgivningen avser i princip är relevant vid bedömningen av om den senare formgivningen ska betraktas som ny i den mening som avses i artikel 5 i nämnda förordning och att den sistnämnda bestämmelsens ordalydelse innebär att det inte är möjligt att betrakta en formgivning som ny om en identisk formgivning tidigare har gjorts tillgänglig för allmänheten, oavsett vilken produkt som den tidigare formgivningen är avsedd att ingå i eller användas för.

79 ESS anser, till skillnad från vad tribunalen angett i punkt 119 i den överklagade domen, att de bestämmelser som anges i nämnda artikel 7 uteslutande avser nyhet och särprägel såvitt avser produkter inom samma sektor eller produkter av samma slag som är avsedda för samma användningsområde.

80 ESS menar att varken förarbetena till Europaparlamentets och rådets direktiv 98/71/EG av den 13 oktober 1998 om mönsterskydd (EGT L 289, 1998, s. 28) eller bestämmelserna i förordning nr 6/2002 gör det möjligt att dra slutsatsen att användningen av en formgivning som kan användas för olika produkter med olika användningsområden har spelat någon roll vid utarbetandet av nämnda förordning. Enligt ESS gjorde tribunalen fel när den i punkt 122 i den överklagade domen fann att den ”berörda sektorn” i den mening som avses i artikel 7.1 i förordning nr 6/2002 inte endast avser sektorn för den produkt som den omstridda formgivningen är avsedd att ingå i eller användas för. I ett sådant fall skulle nämnda formgivning kunna omfatta samtliga sektorer som den kan användas för, även de sektorer som inte har något samband med den sektor inom vilken den part som gör gällande formskydd önskar använda den för.

81 ESS har anfört att det för att en sektor ska kunna anses vara berörd måste föreligga ett samband mellan formgivningen och den eller de produkter som formgivningen i fråga är avsedd att användas för. Ett sådant samband uppstår genom att produkter anges i ansökan om registrering av gemenskapsformgivning i enlighet med bestämmelserna i artikel 36.2 i förordning nr 6/2002.

82 Tribunalens extensiva tolkning av begreppet den ”berörda sektorn” får till följd att de ”kretsar” som artikel 7.1 i förordning nr 6/2002 hänför sig till omfattar personer som inte endast förutsätts känna till den sektor som omfattar de produkter som den omstridda formgivningen är avsedd att ingå i eller

användas för, men även andra sektorer som omfattar produkter som formgivningen också kan ingå i eller användas för. Det är emellertid inte realistiskt att tro att dessa personer besitter så omfattande kunskaper.

83 ESS har vidare angett att tribunalen åsidosatte artikel 25.1 b jämförd med artikel 5 i förordning nr 6/2002 genom att den i punkterna 115 och 116 i den överklagade domen slog fast att en gemenskapsformgivning inte kan betraktas som ny i den mening som avses i artikel 5.1 i samma förordning om en identisk formgivning har gjorts tillgänglig för allmänheten före de tidpunkter som anges i den bestämmelsen, även om den tidigare formgivningen skulle vara avsedd att ingå i eller användas för en annan produkt än den produkt eller de produkter som har angetts i ansökan i enlighet med artikel 36.2 i förordning nr 6/2002.

84 Slutligen har ESS gjort gällande att tribunalen, i punkterna 115 och 116 i den överklagade domen, åsidosatte artiklarna 10, 19 och 36.6 i förordning nr 6/2002.

85 Enligt ESS bör man vid bedömningen av om en formgivning ger ett annat helhetsintryck i den mening som avses i artiklarna 6 och 10.1 i förordning nr 6/2002 utgå från det intryck som ”en kunnig användare” ges. Den kunniga användarens kunskaper är emellertid begränsade, vilket påverkar bedömningen av formgivningens särprägel och den registrerade gemenskapsformgivningens skyddsomfång.

86 Enligt ESS är bedömningen i punkt 115 i den överklagade domen och bedömningen i punkt 132 däri motsägelsefulla. I punkt 132 i den överklagade domen fann tribunalen nämligen att den kunniga användarens kunskaper är begränsade och att om den kunniga användaren av en produkt – med beaktande av identifieringen av den berörda produkten som formgivningen ingår i eller används för – inte har kännedom om den äldre produkten som den tidigare formgivningen ingår i eller används för, kan den tidigare formgivningen inte utgöra hinder för att den senare formgivningen anses ha särprägel. Särprägel och en formgivnings skyddsomfång är emellertid enligt ESS två sidor av samma mynt. Vidare ska framhållas att även om en kunnig användare känner till den äldre produkten, innebär det inte med nödvändighet att den omständigheten kan beaktas vid bedömningen av om en formgivning har särprägel, när den formgivningen enligt artikel 36.2 i förordning nr 6/2002 är avsedd att ingå i eller användas för en annan produkt.

87 Group Nivelles och EUIPO anser inte att överklagandet kan vinna bifall på den första grunden som ESS har gjort gällande.

Domstolens bedömning

88 I punkterna 115–123 i den överklagade domen slog tribunalen i huvudsak fast att vilket slags produkt som den tidigare formgivningen ingår i eller används för inte påverkar prövningen av om den omstridda formgivningen ska betraktas som ny i den mening som avses i artikel 5 i förordning nr 6/2002. I punkt 122 i den överklagade domen angav tribunalen att den ”berörda sektorn” i den mening som avses i artikel 7.1 i den förordningen inte endast avser sektorn för den produkt som den omstridda formgivningen är avsedd att ingå i eller användas för.

89 Det följer av artikel 5.1 b i förordning nr 6/2002 att en formgivning ska betraktas som ny om ingen identisk formgivning har gjorts tillgänglig för allmänheten, när det gäller registrerade gemenskapsformgivningar, före den dag då en ansökan om registrering lämnades in avseende den formgivning för vilken skydd begärs eller, om prioritet åberopas, före den dag från vilken prioritet räknas.

90 Av ordalydelsen i den bestämmelsen följer inte att bedömningen av om en formgivning ska betraktas som ny påverkas av vilka produkter som formgivningen kan ingå i eller som den kan användas för.

91 Domstolen erinrar dessutom om att enligt artikel 10.1 i förordning nr 6/2002 ska en gemenskapsformgivnings skyddsomfång omfatta ”varje formgivning som inte ger en kunnig användare ett annat helhetsintryck”.

92 Det ska framhållas att om ESS synsätt, enligt vilket en formgivnings skyddsomfång beror på vilket slags produkt som formgivningen ingår i eller används för, anses vara riktigt, är skyddet begränsat till endast de formgivningar som hör till en viss sektor. Ett sådant synsätt kan således inte godtas.

93 Såsom tribunalen med rätta slog fast i punkt 115 i den överklagade domen, följer det såväl av artikel 36.6 i förordning nr 6/2002 som av artikel 19.1 i samma förordning, att en registrerad gemenskapsformgivning ska ge innehavaren ensamrätt att använda den aktuella formgivningen i samband med alla möjliga olika slags produkter och inte endast den produkt som anges i registreringsansökan.

94 Enligt ordalydelsen i artikel 36.6 i nämnda förordning ska de uppgifter som avses i bland annat punkt 2 inte påverka formgivningens skyddsomfång som sådant. Följaktligen kan uppgifter om vilka produkter formgivningen är avsedd att ingå i eller användas för inte begränsa skyddsomfånget för den formgivningen, såsom det anges särskilt i artikel 10 i förordning nr 6/2002.

95 Vad beträffar artikel 19.1 i samma förordning, innebär inte hänvisningen till ”en produkt” som formgivningen ingår i eller används för att det är möjligt att slå fast att gemenskapsformgivningens skyddsomfång är begränsat till den produkt som formgivningen ingår i eller används för.

96 Tribunalen gjorde under dessa omständigheter en riktig bedömning när den i punkt 116 i den överklagade domen konstaterade att med beaktande av tolkningen av artiklarna 10, 19 och 36 i förordning nr 6/2002 kan en gemenskapsformgivning inte kan betraktas som ny i den mening som avses i artikel 5.1 i den förordningen, om en identisk formgivning har gjorts tillgänglig för allmänheten före de tidpunkter som anges i den bestämmelsen, även om den tidigare formgivningen skulle vara avsedd att ingå i eller användas för en annan produkt. Den omständigheten att skyddet för en formgivning inte är begränsat till endast de produkter som den är avsedd att ingå i eller användas för medför med nödvändighet att bedömningen huruvida formgivningen ska betraktas som ny inte heller ska vara begränsad till endast de produkterna. Om man antar ett motsatt synsätt skulle, såsom tribunalen angav i samma punkt, en senare registrering av en gemenskapsformgivning som genomförts trots att en identisk formgivning tidigare gjorts tillgänglig som var avsedd att ingå i en annan produkt eller som var avsedd att användas för den andra produkten, göra det möjligt för innehavaren av den senare registreringen att förbjuda användning av nämnda formgivning även såvitt avser den produkt som det tidigare offentliggörandet avser. Ett sådant resultat skulle vara absurt.

97 Tvärtemot vad ESS har påstått utgör artikel 7.1 i förordning nr 6/2002 inte något hinder för denna tolkning.

98 I artikel 7.1 första meningen i nämnda förordning föreskrivs nämligen att vid tillämpning av artiklarna 5 och 6 i samma förordning gäller att en formgivning ska anses ha gjorts tillgänglig för allmänheten om den har offentliggjorts i samband med registrering eller på annat sätt, eller förevisats, använts i yrkesmässig verksamhet eller blivit känd på annat sätt före den dag som avses i artikel 5.1 a och b och artikel 6.1 a och b, utom i de fall då dessa omständigheter inte rimligen kunde ha blivit kända vid normal yrkesmässig verksamhet i kretsar inom den berörda sektorn inom unionen.

99 Det följer således av ordalydelsen i artikel 7.1 första meningen i förordning nr 6/2002 att det enligt den bestämmelsen endast är de faktiska omständigheterna kring offentliggörandet och inte vilken produkt som formgivningen är avsedd att ingå i eller användas för som är avgörande för om formgivningen ska anses ha gjorts tillgänglig för allmänheten.

100 Enligt samma bestämmelse är det tillräckligt att en av de omständigheter som anges i bestämmelsen är för handen för att formgivningen ska anses ha gjorts tillgänglig för allmänheten. Det föreskrivs ett undantag från den huvudregeln, nämligen de fall då dessa omständigheter inte rimligen kunde ha blivit kända vid normal yrkesmässig verksamhet i kretsar inom den berörda sektorn inom unionen. Uttrycket ”kretsar inom den berörda sektorn” återfinns endast i en undantagsbestämmelse och ska därför ges en restriktiv tolkning.

101 För att kunna fastställa omfattningen av nämnda undantagsbestämmelse, hänvisar domstolen, i likhet med tribunalen i punkt 120 i den överklagade domen, till Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande avseende förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om gemenskapsformgivning (EGT C 388, 1994, s. 9). Ordalydelsen i artikel 7 i förordning nr 6/2002 återger det förslag som återfinns i punkt 3.1.4 i det yttrandet. I punkt 3.1.2 i nämnda yttrande anges att bestämmelsen avseende bedömningen av om en gemenskapsformgivning ska betraktas som ny utformad på detta sätt, förefaller vara svår att tillämpa inom många områden och särskilt inom textilindustrin. I samma punkt anges vidare att det är vanligt förekommande att säljare av förfalskade produkter skaffar sig falska intyg som visar att den omstridda formgivningen redan hade formgetts tidigare i ett tredjeland. I punkt 3.1.3 i samma yttrande konstateras att det under dessa omständigheter är lämpligt att avse tillgängliggörande för omsättningskretsen i unionen före referenstidpunkten.

102 Det följer således av förarbetena till förordning nr 6/2002 att undantagsbestämmelsen i artikel 7.1 i den förordningen som avser de fall där de faktiska omständigheter som däri räknas upp inte kan anses innebära att en formgivning gjorts tillgänglig för allmänheten har till syfte att faktiska omständigheter som är svåra att kontrollera och som påstås ha förekommit i tredjeländer inte ska anses innebära att ett sådant tillgängliggörande har ägt rum. Undantagsbestämmelsen har med andra ord inte till syfte att göra skillnad mellan olika verksamhetsområden inom unionen och att utesluta att omständigheter inom ett verksamhetsområde vilka inte rimligen kunde ha blivit kända i kretsar inom en annan sektor inom unionen anses innebära att formgivningen gjorts tillgänglig för allmänheten.

103 Tribunalen gjorde således en riktig bedömning när den i punkt 122 i den överklagade domen slog fast att den ”berörda sektorn” i den mening som avses i artikel 7.1 i förordning nr 6/2002 inte endast avser sektorn för den produkt som den omstridda formgivningen är avsedd att ingå i eller användas för.

104 Följaktligen gjorde tribunalen inte fel när den i punkt 123 i den överklagade domen angav att en tidigare formgivning som ingår i eller används för en annan produkt än den som den senare formgivningen avser i princip är relevant vid bedömningen av om den senare formgivningen ska betraktas som ny i den mening som avses i artikel 5 i förordning nr 6/2002. Av ovanstående överväganden följer, såsom tribunalen angav i nämnda punkt, att sistnämnda bestämmelses ordalydelse innebär att det inte är möjligt att betrakta en formgivning som ny om en identisk formgivning tidigare har gjorts tillgänglig för allmänheten, oavsett vilken produkt som den tidigare formgivningen är avsedd att ingå i eller användas för.

105 Överklagandet kan därför inte bifallas såvitt avser ESS första grund.

ESS andra grund avseende ett åsidosättande av artikel 61 i förordning nr 6/2002

106 ESS har genom den andra grunden gjort gällande att tribunalen överskred gränserna för den lagenlighetsprövning som den kan genomföra enligt artikel 61 i förordning nr 6/2002, genom att i sista meningen i punkt 137 i den överklagade domen konstatera att ”[t]ill skillnad från vad [ESS] förefaller anta, innebär [den omständigheten att de täckande plattorna är anpassade för industriellt bruk] emellertid inte att de inte även kan användas på andra platser, såsom i duschutrymmen, där de normalt sett utsätts för mindre belastning”.

107 Enligt ESS hade EUIPO:s tredje överklagandenämnd inte uttalat sig om vare sig de belastningskategorier som anges i Blücher-katalogerna eller deras innebörd, eller om huruvida dessa var relevanta vid bedömningen av den omtvistade formgivningens nyhet eller särprägel. ESS har tillagt att den sista meningen i punkt 137 i den överklagade domen inte var nödvändig för att tribunalen skulle kunna dra den slutsats som den gjorde, vilket följer av punkt 138 i samma dom, som innehåller ordet ”emellertid”.

108 Domstolen konstaterar att överklagandet inte kan vinna bifall på ESS andra grund, eftersom den saknar verkan. Punkt 138 i den överklagade domen, som innehåller tribunalens slutsats vad beträffar EUIPO:s tredje överklagandenämnds felaktiga bedömning, innehåller nämligen ordet ”emellertid”, vilket visar att den bedömning som återfinns i punkt 137 *in fine* i den överklagade domen är överflödig. ESS har dessutom medgett detta i sina skrivelser.

109 Domstolen framhåller för övrigt att sistnämnda bedömning inte ska anses utgöra grunden för den slutsats som tribunalen drog i punkterna 138 och 139 i samma dom att EUIPO:s överklagandenämnd gjorde en felaktig bedömning när den slog fast att den täckande platta som återfinns i mitten av den bild som återgetts i punkt 23 i förevarande dom utgjorde ett ”duschavlopp”.

110 Följaktligen kan överklagandet inte vinna bifall såvitt avser ESS andra grund.

EUIPO:s tredje grund avseende ett åsidosättande av artikel 25.1 b i förordning nr 6/2002, jämförd med artiklarna 6 och 7 i samma förordning

Parternas argument

111 EUIPO har genom den tredje grunden i huvudsak anfört att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den, i punkterna 131 och 132 i den överklagade domen, inom ramen för bedömningen av om den omstridda formgivningen har särprägel i den mening som avses i artikel 6 i förordning nr 6/2002, slog fast att vilket slags produkter som var berörda med avseende på de jämförda formgivningarna påverkade möjligheten för den kunniga användaren att känna till den tidigare formgivningen.

112 EUIPO har för det första framhållit att så snart som en tidigare formgivning har gjorts tillgänglig för allmänheten i den mening som avses i artikel 7 i förordning nr 6/2002, ska den jämföras med en senare formgivning. Den omständigheten att prövningen av om formgivningen har gjorts tillgänglig även inbegriper ”kretsar inom den berörda sektorn” föranleder inte någon annan bedömning. Artikel 7 i nämnda förordning innehåller ett juridiskt antagande som innebär att varje formgivning som ”gjorts tillgänglig för allmänheten” förutsätts ha blivit känd i såväl kretsar inom den sektor som den tidigare formgivningen avser som inom den omsättningskrets som består av de kunniga användarna av den typen av produkt som den omstridda formgivningen avser. Den slutsatsen bekräftas av att uttrycket ”gjorts tillgänglig för allmänheten” i artikel 7.1 i nämnda förordning är allmänt hållet.

113 Hänvisningen till ”kretsar inom den berörda sektorn” är endast relevant när det görs ett undantag från regeln att allt tillgängliggörande för allmänheten utgör ett giltigt offentliggörande. Enligt EUIPO saknar offentliggörandet av den tidigare formgivningen verkan om det visas att fackmän inom den berörda sektorn inte rimligen kunde få tillgång till offentliggörandet. Hänvisningen till ”kretsar inom den berörda sektorn” har endast gjorts i syfte att betona att offentliggöranden som inte ges någon rättsverkan uteslutande sker i undantagsfall.

114 Vidare innebär tribunalens synsätt att den som ansöker om ogiltighetsförklaring ska visa att det skett två offentliggöranden – ett första offentliggörande för ”kretsar inom den berörda sektorn” och ett andra offentliggörande för dem som använder den typ av produkt som den omstridda formgivningen avser. Enligt EUIPO läggs därigenom ytterligare ett villkor till som varken följer av ordalydelsen eller

andemeningen i artikel 7.1 i förordning nr 6/2002. EUIPO anser nämligen att den som ansöker om ogiltighetsförklaring endast ska visa att en formgivning har gjorts tillgänglig för allmänheten och inte att fackmän verkligen kände till att ett offentliggörande ägt rum, eller att den kunniga användaren var förtrogna med de produkter som den tidigare formgivningen avser.

115 EUIPO har slutligen gjort gällande att begreppet offentliggörande i den mening som avses i artikel 7 i förordning nr 6/2002 ska tolkas på samma sätt oavsett om det är artikel 5 i förordning nr 6/2002 om nyhetskravet eller artikel 6 i samma förordning om kravet på särprägel som tillämpas. Om man därutöver kräver att det inom ramen för den prövning som avses i artikel 6 i den förordningen visas att de kunniga användarna av den omstridda formgivningen kände till den tidigare formgivningen, skulle det kunna medföra att en formgivning anses ha särprägel även om den inte anses kunna betraktas som ny, vilket skulle vara motsägelsefullt.

116 Under dessa omständigheter framhåller EUIPO att tribunalen i förevarande fall inte kan slå fast att EUIPO:s tredje överklagandenämnd ska kontrollera om användarna av ”duschavlopp” kan känna till företaget Blüchers duschbrunn.

117 Group Nivelles har anfört att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser EUIPO:s tredje grund.

118 Förenade kungariket, som inom ramen för mål C-405/15 P intervenerat till stöd för EUIPO:s yrkanden, anser att överklagandet kan vinna bifall såvitt avser EUIPO:s tredje grund.

Domstolens bedömning

119 Såvitt avser frågan om det är relevant att identifiera den produkt som formgivningen ingår i eller används för vid prövningen av om den formgivningen har särprägel i den mening som avses i artikel 6 i förordning nr 6/2002, angav tribunalen i punkt 129 i den överklagade domen att det är användaren av den produkt som formgivningen ingår i eller används för som ska beaktas. I punkt 131 i den överklagade domen fann tribunalen att det inte kan uteslutas att den kunniga användaren av en produkt som en viss formgivning används för eller ingår i även känner till den samlade mängden av redan befintliga formgivningar som avser andra produkter, även om nämnda kunniga användare inte automatiskt kan presumeras besitta sådan kunskap.

120 Följaktligen slog tribunalen i punkt 132 i den överklagade domen fast att det är relevant att identifiera den produkt som den tidigare formgivningen används för eller ingår i, vilken åberopats i syfte att ifrågasätta att en senare formgivning har särprägel i den mening som avses i artikel 6 i förordning nr 6/2002, med avseende på den bedömningen. Enligt tribunalen är det nämligen genom att identifiera den berörda produkten som det kan fastställas om den kunniga användaren av den produkt som den senare formgivningen används för eller ingår i känner till den tidigare formgivningen. I den punkten angav tribunalen att endast om sistnämnda villkor är uppfyllt kan den tidigare formgivningen utgöra hinder för att anse att en senare formgivning har särprägel.

121 I punkt 133 i den överklagade domen fann tribunalen att även om det saknar betydelse för bedömningen av om den omstridda formgivningen ska betraktas som ny, i den mening som avses i artikel 5 i förordning nr 6/2002, att identifiera den produkt som den tidigare formgivningen, som åberopats till stöd för ansökan om ogiltighetsförklaring, ingår i, så har en sådan identifiering betydelse för bedömningen av om den omstridda formgivningen ska anses ha särprägel, i den mening som avses i artikel 6 i samma förordning.

122 EUIPO har härvidlag inte ifrågasatt att den omständigheten att de jämförda formgivningarna ingår i eller används för olika slags produkter kan påverka det helhetsintryck som de ger en kunnig användare av den omstridda formgivningen. EUIPO anser närmare bestämt att villkoren för de jämförda formgivningarnas användning för de berörda produkterna är relevanta och att de i förekommande fall kan påverka det helhetsintryck som de kunniga användarna ges.

123 EUIPO anser emellertid att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den i punkterna 131 och 132 i den överklagade domen slog fast att vilket slags produkter som de jämförda formgivningarna ingår i eller används för påverkar möjligheten för den kunniga användaren av den produkt i vilken den senare formgivningen ingår i eller används för att känna till den tidigare formgivningen. Det är endast om detta villkor om kännedom om den tidigare formgivningen är uppfyllt som sistnämnda formgivning kan utgöra hinder för att slå fast att den senare formgivningen har särprägel.

124 Domstolen erinrar härvidlag om att enligt artikel 6 i förordning nr 6/2002 ska en formgivning anses ha särprägel om det helhetsintryck som en kunnig användare får av formgivningen, skiljer sig från det helhetsintryck en sådan användare får av en formgivning som har gjorts tillgänglig för allmänheten. Domstolen har redan slagit fast att begreppet kunnig användare, som inte definieras i nämnda förordning, kan förstås, inte som en genomsnittligt uppmärksam användare, utan som en särskilt uppmärksam användare, oberoende av om detta beror på användarens personliga erfarenhet eller vederbörandes vidsträckta kunskap om den aktuella sektorn (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 oktober 2011, PepsiCo/Grupo Promer Mon Graphic, C-281/10 P, EU:C:2011:679, punkt 53).

125 Av domstolens praxis följer att bestämningen ”kunnig” tyder på att användaren, utan att vara konstruktör eller teknisk expert, känner till de olika formgivningar som förekommer inom den berörda sektorn, besitter vissa kunskaper om de inslag som dessa formgivningar vanligtvis brukar innehålla och på grund av sitt intresse för produkterna är relativt uppmärksam när han eller hon använder dem (dom av den 20 oktober 2011, PepsiCo/Grupo Promer Mon Graphic, C-281/10 P, EU:C:2011:679, punkt 59).

126 Begreppet kunnig användare kan emellertid inte tolkas på så sätt att det endast är i de fall där nämnda användare känner till den tidigare formgivningen som nämnda tidigare formgivning kan utgöra hinder för att anse att en senare formgivning har särprägel. En sådan tolkning strider nämligen mot artikel 7 i förordning nr 6/2002.

127 Domstolen framhåller härvidlag att det av ordalydelsen i artiklarna 5 och 6 i förordning nr 6/2002 följer att en formgivning endast ska jämföras med en annan vid bedömningen av om den förstnämnda formgivningen ska betraktas som ny eller anses ha särprägel om sistnämnda formgivning har gjorts tillgänglig för allmänheten.

128 När en formgivning anses ha gjorts tillgänglig för allmänheten i den mening som avses i artikel 7.1 i förordning nr 6/2002, ska den även anses ha gjorts tillgänglig för allmänheten med avseende på såväl prövningen av om nyhetskravet i artikel 5 i samma förordning är uppfyllt vad gäller den formgivning som den formgivning som tillgängliggjorts ska jämföras med, som prövningen av om förstnämnda formgivning har särprägel.

129 Såsom följer av punkterna 98–103 i förevarande dom avses med begreppet den ”berörda sektorn” i den mening som avses i artikel 7.1 i förordning nr 6/2002 inte endast sektorn för den produkt som den omstridda formgivningen är avsedd att ingå i eller användas för.

130 Tribunalen fann emellertid i punkt 132 i den överklagade domen att det i samband med prövningen av om en formgivning har särprägel i den mening som avses i artikel 6.1 i förordning nr 6/2002 krävs att den kunniga användaren av den omstridda formgivningen känner till den tidigare formgivningen, vilken redan har konstaterats ha gjorts tillgänglig för allmänheten i den mening som avses i artikel 7.1 i samma förordning.

131 Det finns emellertid inget i artikel 7.1 i nämnda förordning som tyder på att det är nödvändigt att den kunniga användaren av den produkt som den omstridda formgivningen ingår i eller används för känner till den tidigare formgivningen, när sistnämnda formgivning ingår i en produkt i en annan industrisektor än den sektor som den omstridda formgivningen ingår i eller används för en sådan produkt.

132 I enlighet med tribunalens bedömning i punkt 132 i den överklagade domen, ska den som ansöker om ogiltighetsförklaring av den omstridda formgivningen inte endast visa att den tidigare formgivningen har gjorts tillgänglig för allmänheten i den mening som avses i artikel 7.1 i förordning nr 6/2002, utan även visa att de kunniga användarna av den formgivning vars giltighet har ifrågasatts kände till den tidigare formgivningen.

133 Detta innebär således att den som ansöker om ogiltighetsförklaring ska visa att det skett två offentliggöranden – ett första offentliggörande för ”kretsar inom den berörda sektorn” och ett andra offentliggörande för dem som använder den typ av produkt som den omstridda formgivningen avser. Ett sådant krav är oförenligt med tolkningen av uttrycket den ”berörda sektorn”, vilken det erinrats om i punkt 129 i förevarande dom. Därutöver medför det ett ytterligare krav som varken följer av ordalydelsen eller andemeningen i artikel 7.1 i förordning nr 6/2002. Detta är inte förenligt med den princip som följer av artikel 10.1 i den förordningen, enligt vilken en gemenskapsformgivnings skyddsomfång ska omfatta ”varje formgivning” som inte ger en kunnig användare ett annat helhetsintryck.

134 Tribunalen gjorde sig följaktligen skyldig till felaktig rättstillämpning när den i punkt 132 i den överklagade domen slog fast att den kunniga användaren av den omstridda formgivningen måste känna till den produkt som den tidigare formgivningen ingår i eller används för.

135 Det ska dock framhållas att de överväganden som återfinns i punkt 132 i den överklagade domen utgör en del av en prövning av vilken tribunalen drar slutsatsen, i punkterna 124 och 133 i nämnda dom, att den berörda sektorn är relevant med avseende på bedömningen av om en formgivning har särprägel i den mening som avses i artikel 6 i förordning nr 6/2002. Den slutsatsen har emellertid inte ifrågasatts av EUIPO inom ramen för överklagandet.

136 Överklagandet kan således inte bifallas såvitt avser EUIPO:s tredje grund, eftersom den saknar verkan.

137 Av det anförda följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser vare sig ESS eller EUIPO:s överklagande.

Rättegångskostnader

138 Enligt artikel 138.1 i domstolens rättegångsregler, som enligt artikel 184.1 i rättegångsreglerna ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats.

139 I förevarande fall, vad beträffar mål C-361/15 P, har Group Nivelles och EUIPO yrkat att ESS ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom ESS har tappat målet, ska ESS, utöver sina egna rättegångskostnader, ersätta de rättegångskostnader som uppkommit för Group Nivelles och EUIPO.

140 Vad beträffar mål C-405/15 P, har Group Nivelles yrkat att EUIPO ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom EUIPO har tappat målet, ska EUIPO utöver sina egna rättegångskostnader ersätta de rättegångskostnader som uppkommit för Group Nivelles bifallas. Vidare, har ESS endast yrkat att EUIPO ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna såvitt avser

den tredje grunden. Eftersom EUIPO har tappat målet, ska EUIPO därutöver förpliktas att ersätta en tredjedel av de rättegångskostnader som uppkommit för ESS i mål C-405/15 P. ESS ska bära de båda resterande tredjedelarna av sina rättegångskostnader.

141 I artikel 140.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 i dessa regler också ska tillämpas i mål om överklagande, föreskrivs att medlemsstater och institutioner som har intervenerat ska bära sina rättegångskostnader.

142 I förevarande fall ska Förenade kungariket bära sina rättegångskostnader i mål C-405/15 P.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

1) Överklagandena i målen C-361/15 P et C-405/15 P ogillas.

2) Easy Sanitary Solutions BV förpliktas att, utöver de egna rättegångskostnaderna, ersätta de rättegångskostnader som uppkommit för Group Nivelles NV och Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) i mål C-361/15 P.

3) EUIPO ska utöver sina egna rättegångskostnader förpliktas att ersätta de rättegångskostnader som uppkommit för Group Nivelles NV i mål C-405/15 P.

4) EUIPO ska förpliktas att ersätta en tredjedel av de rättegångskostnader som uppkommit för Easy Sanitary Solutions BV i mål C-405/15 P. Easy Sanitary Solutions BV ska bära de båda resterande tredjedelarna av sina rättegångskostnader.

5) Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland ska bära sina rättegångskostnader i mål C-405/15 P.

Underskrifter